

Gáspár Ferenc

Amerikai szektor

Kalács, cukor, méz. Buddha szobor. Kell a jógához. Csak ne vegye észre. Még kitérne a hitéből. Hogy valaki Krisztus helyett Buddha előtt hajlong. De hát Jézus előtt nem lehet jógázni. Pedig én őt is szeretem, de azért ez mégis képtelenség. Szóval, nem láthatja meg, ezért is kell igyekeznem, hogy nehogy... De nem. Eddig még egyszer sem vette észre. Még tudok egy kicsit jógázni. Mert csak most csoszogott ki a mosdóba. Még van egy fél óra, míg kijön onnan. Vajon mit csinál ott félórái? Kalács, cukor, méz. És tejeskávé. De az csak a végén, mert még kihűl. Forrón szereti.

Anyósom fél éve lakik velünk, én átadtam a szobámat. Odafent, a beépített tetőtér vendégszobájában dolgozom. Ilyenkor télen még jó, nem melegszik fel annyira az egykori padlás. Tavasszal ő meg úgyis elköltözik. Elmegy a közeli idősoththonba. Mondjuk, inkább hazamenne, a régi lakásába. De oda már nem mehet, mert...

kalács, cukor, méz. Mert nem mehet! Nem tudna egyedül meglenni... Kalács és méz. Háromszor elesett, mióta itt van. Nem tud egyedül felállni. A telefonját sem bírja felvenni, meg a tévét sem...

És közben az én reggelimet is el kell készítenem. Kávét főzök, pirítóst pirítok. Vagy inkább magam keverte müzlit. Mert azt odafent is meg tudom enni. Nem morzsál. És akkor nem zavar meg a gondolkodásban. Mert az a legfontosabb. A gondolkodás.

Ha mozdulatlanul fekszem a földön, jóga közben, az asztal mögött, nem lát meg. Ősszel még észrevettem, és jajgatott is, mert azt hitte, ott aludtam a hideg kövön. Szeret jajgatni. Most már nem jajgat, és nem lát meg engem. Romlik az állapota. A szellemi...vagy lehet, hogy lát, de mégis tovább csoszog. Erre csak azért van szükség, hogy a feleségem ne ébredjen fel. Mert neki, az anyósomnak hiába magyarázom, hogy a feleségem ilyenkor még alszik, és ne ébresszük fel az álmából. Megérti, de másnapra elfelejti. És megint hangosan köszönni fog. Pedig nekem a feleségem a legfontosabb.

Kalács, cukor. És ha visszafelé csoszog, akkor felugrom a díványra és bepréselem magam a fal mélyedésébe. Van itt egy ilyen falmélyedés. Tulajdonképpen beépítettük az üveges verandát, azért. És ez az egykori falból itt maradt. Odabújok a festmény mellé, amit a feleségemnek vettem. Nekem ő a legfontosabb, de ezt azt hiszem már említettem.

Meg kell főznom a kávét, és el kell készítenem... És be kell hozni az újságot is. És a francba, kifogyott a kávé. Idővesztés, ha kibontok egy újat. Még kijön a szobájából, és megszólít. És eltereli a gondolataimat. Kiveri őket a fejből, pedig nekem azok a legfontosabbak. Mert ilyenkor jönnek, reggelente, és akkor azokat írom meg odafent. Regényt írok, nagyregényt, belesűríttem a lét minden pillanatát, az anyag összes kiterjedését. Nem rázhatnak ki belőle! Az én koncentrációból. A feleségem, aki nekem a legfontosabb, már tudja. Így ő nem is zavar engem az elmélyülés pillanataiban. Mikor megszűnik a külvilág, és csak én vagyok, csak én létezem, meg a klaviatúra. Esetleg Csajkovszkij. Ha végképp nem megy az írás, ha mégsem jut az eszembe semmi. Akkor hallgatom a zenét a youtube-on. A b-moll zongoraversenyt. Pedig menni kéne a munkának Csajkovszkij nélkül is, mert reggel van és reggel tiszták a gondolatok. Sietni kell, megfőzni a kávét. Még teát is iszom, zöldet, majd később, ha már anyósom befejezte a reggelijét, és elmosogatott maga után, akkor feketét. Ha már tiszta a levegő. Ha már nem akar beszélgetni.

Méz és kalács és cukor. Ezt nyomja minden reggel. Aztán persze nem tud... És hashajtózik. Többfélét szed, tablettát is meg szirupot. Én nem akarok találkozni vele. Mert kiveri majd a fejből a gondolatokat. Nem vagyok autista. Sokan azt gondolják, autista vagyok, és beképezelem az egészséget. Hogy a görnyedt hátú csizsi-csoszú eltereli a gondolataimat. Hogy kirángat a misztériumból a valóságba. Hogy megkérdezi: valami baj van? Mi a baj? Baj, baj. A bajra gyanakszik. Biztosan rosszat tett vele ez a baj. Azért haragszik órá. Nem vagyok autista.

Lekvár és méz. És kalács.

Mióta covid van, nem lépünk ki a házból. Csak kerülgetjük egymást hárman, körbe-körbe. Még jó, hogy ő nem tud feljönni a lépcsőn. Egyszer megpróbálta, de visszadöbrent. Biztosan eszébe jutott. Hogy mily álmok jönnek a halálban.

Méz és lekvár. Sietni kell, nehogy kijöjjön. Általában fél óráig van a mosdóban, így mikor kimegy, én azonnal besietek a szobájába, mely egykor az enyém volt, és szellőztetek. Nem tudom, hogy bírja, hiszen itt vannak a könyvek. Rengeteg könyv. Az én könyvtárszobám. Por van, szárazság és doh. És por és doh. És ő magától soha nem szellőztet. Mert bejön az ablakon a bacilus. Ezt mondja. Ilyenkor viszont én bemegyek, sorban leszedelem az ablakpárkányról a virágcserepeket. Nem lehet kinyitni az ablakot tőlük. Kurva virágok, mormolom magamban, a kurva életbe. Négy virág volt egész télen, de nőnapra vettem neki még egyet. Saját magammal szúrok ki, tudtam, mégis megvettem. Be akartam vágódni, a múltkori ordibálásom után. Mert nem vagyok elég intelligens. Nem értem meg, hogy nem azért kérdi, valami baj van, hogy engem bosszantson, hanem mert tényleg azt hiszi, valami...

Cukor, tej.

Baj van.

Nem vagyok autista. De sietnem kell, mert kijön és beszélgetni akar. Kilencvenkilenc éves, ötvenkét kiló. Hízott nálunk egyet. Mikor idevettük, még csak egy szelet kalácsot evett reggelire, újabban kettőt. És mindig azt mondja, nem éhes. Aztán mégis megeszi.

Müzlit gyorsan. Zabpehely meg lenmag, meg aszalt szilva és almaszirom. Néhány szem mandula. Dió.

Valami baj van? – ezt kérdezte tegnap is, és akkor te azt válaszoltad rá, hogy miért mondja mindig ezt ...néni, ha meglát? Emelt hangon kérdeztél vissza, ingerülten.

Hát mert úgy görnyedtél az ajtóban, mielőtt beléptél fiam, felelte.

És ma is ezt kérdezte a másik díványon fekve. Hol itt fekszik le, hol ott. Otthon érzi magát.

Miért mondja ezt...?

Csak, mert úgy szaladgáltatok. És felgyújtottátok a villanyt.

De nem én kérdeztem, hanem te. Mert én mégiscsak intelligens vagyok, és tudom, hogy ő már nagyon öreg és mindent elfelejt, azt is, hogy már többször szóvá tetted, miért kérdi, hogy baj van-e. Nem én voltam, hanem te. Én ilyet sose...

Kalács és cukor. Rosszul is lennék, ha ezt kéne mindennap. Kiszaladok az újságért. Gyorsan kell szaladni, mindjárt kijön a szobájából. Az én egykori...! Azelőtt kell behoznom az újságot és felvinnem a reggelimet meg a tejeskávémát a tetőtéri szobámba, mielőtt kijön onnan, az én egykori, az én hajdani..., szóval onnan, aminek az ajtajára kiettem a kis táblát, amit még Berlinből hoztunk vagy tizenöt évvel ezelőtt. Te és én. Ketten hoztuk.

Méz és lekvár. És a tejeskávé. Gyorsan, gyorsan, mert mindjárt kijön, és akkor elfelejtem az összes gondolatot, amit le szeretnék írni. Vagy te felejtet el? Igen, te vagy az, nem én. Csak te vagy ennyire autista. Rigorózus autista. Az te vagy, nem én.

Csak gyorsan, gyorsan.

Nem úsztam meg.

Kijött. Beszélgetni akart. Elsötétült előtted a világ. És ő szólásra nyitotta az ő száját. És azt mondta az ő szájával, mindnyájunk legnagyobb ijedtségére: milyen szépen süt a nap! Nahát. Csak ennyit mondott. Nagyon ijesztő volt. Már éreztem is, ahogy csúsznak ki a fejből a gondolatok. Hogy ne maradjon a helyükön semmi, csak a végtelen úr. Így nem lehet nagyregényt írni! Pedig nekem a feleségem... a legfontosabb.

Tudod mi van az ajtón arra a táblára felírva négy nyelven?

Most ön elhagyta az amerikai szektort. Achtung, achtung. Vnyimányije.

Kalács. És méz.